

— Sąd naruszył prawo nie uwzględniając orzecznictwa Trybunału dotyczącego „głównego ośrodka podstawowej działalności” przedsiębiorstwa przy dokonywaniu wykładni „działalności faktycznie i fizycznie prowadzonej w regionie”. Dokonał on błędnej wykładni przepisów unijnych, która jest sprzeczna z podstawowymi zasadami prawa Unii, w szczególności ze swobodą przedsiębiorczości oraz swobodnym przepływem osób, usług i kapitału w rozumieniu art. 45 i nast. TFUE, a także z praktyką decyzyjną Komisji w zakresie pomocy publicznej dla regionów najbardziej oddalonych.

5. Naruszenie prawa z powodu braku/wystarczającego uzasadnienia lub przeinaczenia dowodów lub zastąpienia uzasadnienia decyzji – Wymóg utworzenia/utrzymania miejsc pracy.

— Sąd niesłusznie stwierdził, że Komisja nie wymagała od władz portugalskich stosowania metodologii „ekwiwalentów pełnego czasu pracy” (EPC) i „liczby rocznych jednostek pracy” (AWU). Zaskarżona decyzja i poprzednia decyzja o wszczęciu postępowania wyraźnie obalają tę interpretację.

6. Ewentualnie: Naruszenie prawa wynikające z błędnej wykładni w odniesieniu do wymogu tworzenia/utrzymywania miejsc pracy i/lub sprzecznego i/lub niewystraszającego uzasadnienia.

— W zakresie oceny przesłanki systemu III w ramach ZFM dotyczącej utworzenia lub utrzymania miejsc pracy, zaskarżona decyzja narusza prawo poprzez zastosowanie metodologii określania miejsc pracy za pomocą AWU i EPC, ponieważ do systemu ZFM ma zastosowanie pojęcie miejsca pracy wynikające z przepisów krajowego prawa pracy.

7. Naruszenie prawa, ponieważ władze krajowe powiadomiły Komisję o „metodzie [...], która umożliwiłaby sprawdzenie dokładności i trwałości [...] miejsc pracy” w rozumieniu systemu III.

— Zaskarżony wyrok stanowi naruszenie prawa, ponieważ stwierdzono w nim, że Komisja ograniczyła się jedynie do stwierdzenia, że władze krajowe nie zastosowały metody pozwalającej na sprawdzenie dokładności i trwałości miejsc pracy beneficjentów systemu III; w rzeczywistości Komisja doszła do tego wniosku, że warunek tworzenia/trwałości miejsc pracy nie został spełniony tylko dlatego, że bezkrytycznie zastosowała pojęcia AWU i FTE.

8. Naruszenie prawa z uwagi na odwrócenie ciężaru dowodu

— Sąd odwrócił ciężar dowodu, ponieważ to na Komisji ciążył obowiązek udowodnienia, że władze portugalskie nie były w stanie sprawdzić dokładności i trwałości zgłoszonych miejsc pracy. Do Komisji należało wskazanie przedsiębiorstw zarejestrowanych w ZFM, które rzekomo otrzymały dotacje wykorzystane niezgodnie z przeznaczeniem.

9. Zaskarżony wyrok stanowi naruszenie prawa do obrony oraz ogólnych zasad prawa Unii

— Zaskarżony wyrok narusza prawo do obrony Republiki Portugalskiej oraz ogólne zasady prawa Unii, takie jak wie zasady pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań i dobrej administracji.

(¹) Decyzja Komisji Europejskiej C(2020) 8550 final z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonej przez Portugalię na rzecz Zona Franca da Madeira (wolnej strefy Madery, zwanej „ZFM”) – System III.

(²) Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 7 października 2022 r. w sprawie T-101/22, OG i in./Komisja, wniesione w dniu 9 grudnia 2022 r. przez OG, OH, OI, i OJ

(Sprawa C-754/22 P)

(2023/C 94/22)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: OG, OH, OI, i OJ (przedstawiciel: adwokat D. Gómez Fernández)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu (ósma izba) z dnia 7 października 2022 r., wydanego w sprawie OG i in./Komisja, T-102/22, niepublikowanego, EU:T:2022:661:
- jeżeli Trybunał uzna, że stan sprawy na to pozwala, rozpatrzenie jej co do istoty, uwzględnienie żądań przedstawionych w pierwszej instancji i w konsekwencji stwierdzenie nieważności art. 1 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2021/2288 z dnia 21 grudnia 2021 r. zmieniającego załącznik do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/953 w odniesieniu do okresu uznawania zaświadczeń o szczepieniu wydawanych w formacie unijnego cyfrowego zaświadczenia COVID wskazującego na zakończenie serii szczepień pierwotnych⁽¹⁾ oraz stwierdzenie nieważności również art. 1–3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2022/503 z dnia 29 marca 2022 r. zmieniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/953 w odniesieniu do zwolnienia małoletnich z okresu uznawania zaświadczeń o szczepieniu wydawanych w formacie unijnego cyfrowego zaświadczenia COVID⁽²⁾;
- tytułem żądania ewentualnego, na wypadek gdyby Trybunał uznał, że stan sprawy nie pozwala na jej rozpatrzenie co do istoty, przekazanie sprawy Sądowi w celu wydania przez niego orzeczenia w przedmiocie żądań przedstawionych w pierwszej instancji w skargach o stwierdzenie nieważności;
- Obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania w pierwszej instancji i w postępowaniach odwoławczych.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania strona skarżąca podnosi niewłaściwe zastosowanie w postanowieniu Sądu z dnia 7 października 2022 r. w sprawie T-102/22 wymogów legitymacji czynnej z art. 263 ust. 4 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a to na podstawie następujących twierdzeń:

- 1) Zaskarżone rozporządzenia delegowane bezpośrednio wpływają na sferę prawną wnoszących odwołanie, ponieważ to nie państwa członkowskie zdecydowały, że zaświadczenia o szczepieniu tracą ważność 270 dni od zakończenia serii szczepień pierwotnych. Zdecydowano o tym w rozporządzeniach delegowanych Komisji i to one powodują tę automatyczną utratę ważności.
- 2) Rozporządzenia delegowane powodują automatyczną i niewymagającą udziału żadnego państwa członkowskiego utratę ważności zaświadczeń o szczepieniu, chyba że ich posiadacze zgodzą się na przyjęcie dawki przypominającej, co sprawia, że jest środek polegający pośrednim zobowiązaniu do szczepienia, wpływający na sferę prawną wnoszących odwołanie.

⁽¹⁾ Dz.U. 2021, L 458, s. 459

⁽²⁾ Dz.U. 2022, L 102, s. 8

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresní soud Praha-západ
(Republika Czeska) w dniu 13 grudnia 2022 r. – Nárokuj s.r.o./EC Financial Services, a.s.**

(Sprawa C-755/22, Nárokuj)

(2023/C 94/23)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Okresní soud Praha-západ

Strony w postępowaniu głównym

Powódka: Nárokuj s.r.o.

Pozwana: EC Financial Services, a.s.